

въ долна махала. Мама ме накарва отново да се измия, пречиства ме хубаво и преглежда ме добре. Тамъ не е прилично да ида съ торбето, та връзва краищата на единъ хубавъ червенъ пошъ, туря въ него едно кравайче и малко шушелки, колко да има нѣщо вътре, и дава ми да го нося въ лѣвата си ръка. Нарежда ме следъ това, като влѣза у роднинитѣ, какво да рече и като ме запитатъ нѣщо, какъ да отговоря, и поръчва ми да се държа прилично, да суруквамъ по-сложно и думитѣ да изговарямъ ясно. Едва изчаквамъ да изкаже тя своитѣ наставления и поръчки и заприпквамъ бързо къмъ вратника.

Съ изпълнено отъ почуда и изумление сърдце влизамъ и сега въ хубавата като сарай къща на вуйчови Хаджи Личови, съ ония извити къошкове и съ изписанитѣ одаи. Нана хаджийка, едра жена, която се държи важно и тежко, сѣщинска чорбаджийка, и която често се залива съ широкъ, ала студенъ смѣхъ, ме посрѣща нѣкакъ снизходително ала затова пъкъ ми дава единъ голѣмъ колелатъ симидъ, който азъ веднага завтиквамъ въ пръчката си и слага ми въ поша пълна шепа шекерчета, леблебии и смокини. Такова нѣщо нийде още не сѣ ми давали. А пъкъ вуйчо Хаджия, облѣченъ въ френски дрехи, по ръкави и гологлавъ, който все нѣщо разпорежда изъ къщи, щомъ ме съглежда, спира се, топло ме поглажда по главата, поразпитва ме нѣщо за школото и като го суруквамъ, дава ми цѣлъ бешликъ...

Отивамъ у лелкини Радици. Леля Рада ме посрѣща много радостно. Цѣлото ѝ лице е засмѣно. А смѣхътъ ѝ е малко разглезенъ. Радостта ѝ из-